

Mărturia personală și slujirea, roade ale redeșteptării

În acest studiu vom vorbi despre importanța lucrării misionare și a slujirii ca dovadă a adevăratei redeșteptări. Lucrarea misionară este experiența de a împărtăși cu alții ceea ce Dumnezeu a făcut pentru tine, cu scopul de a aduce alte suflete la Hristos.

Dacă analizăm armatura creștinului ajungem la concluzia că a aduce un suflet la Isus nu este doar o roadă a redeșteptării ci este și o cauză a acesteia. În Efeseni 6 sunt menționate cele 6 arme ale creștinului și printre ele sunt menționate rugăciunea, studiul zilnic al Bibliei și lucrarea misionară.

Dumnezeu nu a format biserica cu scopuri egoiste. Aceasta nu este un club social unde poți să te duci o dată pe săptămână să cânti, să te rogi și să asculți o predică bună. Biserica este instrumentul de care Dumnezeu se folosește pentru a ajunge la cei pierduți. Dacă biserica uită care este misiunea ei va uita care este scopul pentru care există. Și dacă își pierde scopul, își pierde motivul pentru care există.

Biblia conține o multitudine de provocări misionare pe care Hristos le-a prezentat bisericii sale.

Matei 28:18-20 „Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei, și le-a zis: "Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.”

Obiectivul pe care Isus ni l-a lăsat este toată lumea, orice popor, orice neam, orice limbă. Găsim această poruncă repetată de mai multe ori în Luca, Matei, Marcu, Pavel, Petru, aproape toți autorii Bibliei, atât din Noul cât și din Vechiul Testament. O biserică vie este o biserică activă. Nu putem să despartim cele două concepte. Orice lucrare de redeșteptare care pune accentul pe sentimentele creștinilor dar nu și pe lucrarea misionară, nu este o redeșteptare autentică. Împlinirea lucrării este semnul care face diferența între o redeșteptare adevărată și o redeșteptare care nu este autentică.

Am să povestesc o istorie. Prezbiterul unei biserici era o persoană excelentă, un tata bun, un sot extraordinar. Era foarte iubit și admirat în biserica lui. Toți doreau să fie ca el. Dar nimeni nu știa cât de goală era inima lui. Petrecea nopți întregi fără să doarmă și nu înțelegea de ce. Avea o viață exemplară, îndeplinea tot ceea ce se aștepta de la el, ca un bun creștin. În aparență nu exista nimic rău în viața lui, și totuși era nefericit. Mi-a scris o scrisoare și mi-a povestit toate lucrurile bune pe care le făcuse pentru Dumnezeu. M-a întrebat dacă viața de creștin este aceasta sau este doar o iluzie pe care el și-o crease în mintea lui. În timp ce citeam scrisoarea, mi-am dat seama că el vorbea despre multe lucruri dar nu și despre persoanele pe care le-a condus la Hristos. Atunci am știut că acesta este motivul pentru care se simțea așa. Era un creștin care zilnic se ruga și citea Biblia, dar în ultimele luni pierduse zelul pentru lucrarea și lucrul acesta îl preocupă. Toți îl admirau dar doar el știa că studia lectiunea doar vinerea seară și că o făcea doar pentru că ziua următoare trebuia să o prezinte grupei sale.

Atunci i-am răspuns și am încercat să-l fac conștient de nevoia pe care o avea de a aduce un suflet la Hristos. El nu mi-a mai scris. M-am gândit că nu i-a plăcut scrisoarea mea. Într-o zi m-am întâlnit cu el și mi-a amintit de scrisoarea pe care i-am scris-o. În acel moment mi-a spus foarte emoționat: „Frate pastor, cata înțelepciune au cuvintele dumneavoastră. Astăzi sunt un om fericit. Am adus două persoane la Hristos în ultimul an. Dintr-o dată am început să traiesc dragoastea dinții cu Hristos”.

Acesta este adevarul cel mai simplu de trait dar cel mai greu de pus in practica. Prietene, nimeni cu poate trai o experienta crestina autentica, fara sa aduca alte suflete la Hristos.

In cea de a doua parte a studiului vedem cat de repede s-a raspandit Biblia in Imperiul Roman in perioada primilor crestini. Dupa ce au primit Duhul Sfant, primii crestini nu s-au opri. Pentru ei nu existau granite, nici dificultati. Chiar si atunci cand erau in pericol de moarte ei continuau sa duca vestea cea buna. Lumea le spunea ca sunt nebuni, fanatici; ii urmareau, ii bagau la inchisoare si chiar ii ucideau. Dar pe ei nu-i interesa nimic, inima lor ardea pentru Hristos.

Nu poti sa taci daca ai dragostea lui Hristos, trebuie sa povestesti si altora! Trebuie sa evanghelizezi! Cea mai mare dovada a faptului ca suntem o biserica fara viata interioara, ca si Laodicea, este lipsa de evanghelizare.

O biserica locala care are 800 de membri si nu boteaza decat 50 de persoane pe an, are probleme. Aceasta biserica si-a pierdut scopul pentru care exista. A devenit un club religios. Poate ca in exterior totul merge bine: predici bune, muzica buna, dar daca nu face lucrare misionara si nu aduce persoane la Isus inseamna ca si-a pierdut directia. Aceasta biserica a devenit un obiectiv in sine insasi. Nu mai este instrumentul divin pentru a atinge scopul de a-i aduce pe pacatosi la Imparatia Cerurilor.

A treia parte a studiului vorbeste despre marturia personala. Una dintre problemele noastre este aceea ca de multe ori ne ascundem in spatele celorlalti. Biserica nu a botezat decat 50 de persoane. Dar eu, cate persoane am adus la Isus? Aceasta este intrebarea cheie. Nu ce au facut altii, ci ce am facut eu plin de Duhul lui Dumnezeu, pentru salvarea sufletelor.

Ganditi-va la femeia samariteanca. Ea s-a intalnit cu Hristos si a uitat de apa, de prejudecati, de tot...si a plecat in cetatea ei sa le povesteasca tuturor ce facuse Isus pentru ea. Aceasta marturie personala nu a putut sa o respinga nimeni. Pentru ca doctrina poate sa fie contrazisa, argumentele teoretice pot sa fie respinse dar marturia personala nu poate sa fie negata.

Daca analizam rezultatele misiunii in Noul Testament putem observa ca aceasta nu a fost implinita prin biserica ci prin lucrarea individuala a fiecarui crestin. Fiecare indeplinea ceea ce Invatatorul lor ii invatase. Ei erau sarea, de aceea mergeau si schimbau gustul celor cu care se intalneau. Ei erau lumina, de aceea fiecare raza de lumina mergea si ilumina intunericul care ii inconjura. Ei erau drojdia si se rapandau si transformau structura aluatului. Marturia personala a adus rezultatele primei bisericii crestine. Si aceasta biserica crestea in continuu.

Acum sa vorbim despre credinta care se dezvolta, aceea care da marturie. Aceasta este a patra parte a studiului nostru. Crestera este legea vietii. Daca vreodata ti-ai fracturat mana sau piciorul si ti l-au pus in ghips vei stii ca tragedia nu este timpul pe care il stai cu ghipsul pus ci cat dureaza pana te obisnuiesti dupa aceea. Intr-o saptamana se atrofiaza si pierde capacitatea de a se misca. Acelasi lucru se intampla si cu membrii bisericii. Cei care nu dau marturie, mor. De aceea o viata vie este o viata care da marturie. Cei care nu dau marturie se transforma in critici, amari si isi pierd bucuria crestinismului.

Cand eram mai tanar cineva s-a apropiat odata si mi-a spus: „Frate pastor, eu cred ca dumneavoastra inventati istoriile de convertire pe care le spuneti in predici. Eu niciodata nu am cunoscut pe cineva cu o experienta ca cele pe care le povestiti.” Eu l-am privit si i-am spus: „Cate persoane ai adus la Hristos?” El si-a coborat privirea rusinat. Pentru a-l incuraja l-am invitat sa ma insoteasca in acea dupa amiaza la inchisoare, unde faceam lucrare misionara in acel moment. Acest frate s-a entuziasmat atat de mult cu lucrarea care se facea in inchisoare incat in cateva luni a devenit conducatorul acelor intalniri. Si de fiecare data cand venea sa-mi povesteasca istoriile pe care le asculta acolo eu il priveam zambind si ii spuneam: „povesteste-mi altceva pentru ca istoria asta nu o cred.” El incepea sa rada. Problema sa era rezolvata. In

viata persoanelor care dau marturie nu exista loc pentru incredulitate, pentru impietrirea inimii. De aceea o viata redesteptata trebuie sa fie o viata care da marturie.

Redesteptarea, marturia personala si interventia divina. Uneori sunt intrebat cum este posibil sa predicam Evanghelia pe intreg pamantul. Zona 10/40 este o provocare pentru noi, este o regiune a globului unde este concentrata cea mai mare populatie a pamantului si unde nici macar nu s-a auzit despre existenta lui Isus. Din punct de vedere omenesc este imposibil sa evangelizam intreaga lume prin metodele noastre. Dar Dumnezeu spune: nu prin armate si nici prin putere ci prin Duhul Meu. Si acesta este o fagaduinta. Eu cred ca predicarea Evangheliei va fi ceva miraculos. Nu va fi ceva facut de oameni ci de Dumnezeu. Atunci puteti sa ma intrebati: pentru ce sa ma mai preocup eu de acest lucru. Cand acest miracol se va produce eu as vrea sa fiu instrumentul in mainile lui Dumnezeu.

Una dintre experientele cele mai semnificative ale interventiei divine din Noul Testament, este istoria lui Filip. In aceasta istorie tot ce s-a intamplat a fost un miracol, incepand cu chemarea personala a lui Filip pe care i-a facut-o ingerul pana la disparitia miraculoasa dupa botez.

Dumnezeu este dispus sa repete aceste minuni pentru a predica Evanghelia la tot pamantul. Eu vad acest lucru in fiecare saptamana in evangelizarile pe care le fac. Dumnezeu lucreaza azi ca si ieri dar la sfarsitul timpului vom vedea lucruri incredibile. El va face minuni, cand biserica va simti acest spirit de redesteptare se va transforma si dragostea ei va atrage persoanele precum albinele sunt atrase de miere. Intr-o secunda Evanghelia va fi predicata in lumea intreaga. Poti sa fii sigur de lucrul acesta!

Dumnezeu sa te binecuvanteze!

Traducere si tehnoredactare

Ana Dumintrascu